

Arrest

nr. 176 946 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. L. BROCORENS *loco* advocaten J. HARDY en C. DESENFANS, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1993.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 6 augustus 2015 en dient de volgende dag een asielaanvraag in.

Op 9 maart 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 12 april 2016 neemt de adjunct-commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de wijk Karan in de stad Mogadishu, provincie Banaadir. U verklaart te behoren tot de Abgal clan, een subclan van de Hawiye.

U verklaart als vondeling onder de hoede genomen te zijn van uw pleegvader S.A.M. Tot vijfjarige leeftijd werd u opgevoed door zijn tweede vrouw in Bal'ad. Op uw tiende werd u ziek en verhuisde u naar de subwijk Jabuti van de wijk Karan in Mogadishu. Toen de situatie daar onhoudbaar werd voor u, omdat u enerzijds door uw oudste pleegbroer Farah mishandeld werd en anderzijds niet goed opgevoed werd door uw pleegmoeder, bracht uw pleegvader u naar Fanoley, een andere subwijk van de wijk Karan in Mogadishu. Daar woonde u samen met een vriend van haar en de echtgenote van deze vriend. Het leven was er veel beter: u ging naar een privéschool en werkte nadien op trouwfeesten. U bent driemaal getrouwd: uw derde huwelijk met een vrouw genaamd N. [...], vond plaats in 2013.

Toen uw pleegvader gestorven was in 2015, werd u bedreigd door uw pleegbroer Farah, aangezien een deel van de erfenis naar u ging en u volgens haar niet behoorde tot de familie: dit deel van de erfenis bedroeg 4000 dollar maar was kleiner dan hetgeen uw pleegbroers hadden gekregen. Farah ging hier dus niet mee akkoord en had tegen uw pleegmoeder gezegd dat zij u zou vermoorden. U vluchtte naar Bal'ad omdat Farah daar niet zou komen: zij had namelijk iemand van een andere clan verwond die daar woonde en vreesde voor een clanconflict.

Na een aantal maanden werd u gebeld door N. [...]die u wou ontmoeten. U ontmoette haar in Isgooyaska maar werd snel nadien aangesproken door haar drie neven. Ze bedreigden u met een mes op de keel en verplichtten u om van uw echtgenote te scheiden. Onder dwang gingen jullie beide akkoord, maar een aantal dagen nadien had uw echtgenote u opgebeld om te zeggen dat zij niet akkoord ging met de scheiding. U besliste om te vluchten.

Vanuit Mogadishu reisde u via Soedan naar Libië met de auto. Vandaar ging u per boot naar Italië en nam u de bus door Duitsland tot in België, waar u aankwam op 6 augustus 2015. U vroeg asiel aan op 7 augustus 2015. U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Ten eerste zijn uw verklaringen omtrent wie er doorheen uw leven voor u zorgde en waar zij dat deden tegenstrijdig.

U verklaart tot uw vijfde bij de tweede vrouw van uw pleegvader in Bal'ad te hebben gewoond. Wanneer u dan ziek werd, zegt u in Fanoley bij de eerste vrouw van uw pleegvader en zijn kinderen te zijn gaan wonen tot uw tiende levensjaar (CGVS gehoorverslag p 13), terwijl u in het begin van het gehoor verklaarde initieel in Jabuti verbleven te zijn en nadien naar Fanoley verhuisd te zijn (CGVS gehoorverslag p 5). Verder in het gehoor past u uw verklaringen opnieuw aan en zegt u dat u van Jabuti naar Fanoley ging. Meteen daarna zegt u dan weer dat u van Fanoley naar Jabuti ging, naar de vriend van uw pleegvader (CGVS gehoorverslag p 13). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u alles door mekaar aan het halen bent, past u uw verklaring nóg eens aan: het huis in Fanoley zou leeg geweest zijn, u kon daar niet leven en daarom zou uw pleegvader u naar Jabuti gebracht hebben naar uw pleegmoeder. Aangezien u daar niet verzorgd werd, zou u dan terug gebracht zijn naar Fanoley. U krijgt dan de kans om in het kort te zeggen waar en met wie u woonde: u zegt dan dat u van Fanoley naar Jabuti bent gebracht en op tienjarige leeftijd terug naar Fanoley verhuisde omdat u te weten was gekomen dat u geen echte familie had (CGVS gehoorverslag p 14). Verder in het gehoor blijkt het huis van de vriend van uw pleegvader dan weer in Fanoley te zijn (CGVS gehoorverslag p 21).

Het feit dat u zichzelf op dit punt verschillende keren tegenspreekt, draagt niet bij tot uw geloofwaardigheid, des te meer omdat dit rechtstreeks in verband staat met de reden waarom u Somalië zou verlaten hebben, namelijk omdat u als vondeling op verschillende plaatsen door verschillende mensen zou opgevoed zijn.

Ook over uw verblijf bij de vriend van uw pleegvader, zijn uw verklaringen tegenstrijdig. Eerst zegt u dat er daar niemand voor u zorgde, dat u al oud genoeg was (u was op dat moment tien jaar oud) (CGVS gehoorverslag p 13-14). Verder in het gehoor blijkt dan weer dat de echtgenote van deze vriend in hetzelfde huis woonde en dat zij u veel beter behandelde dan uw pleegmoeder (CGVS gehoorverslag p 14 en 16). U werd eraan herinnerd dat het belangrijk is om de volledige waarheid te vertellen (CGVS gehoorverslag p 14 en ook p 2).

Ten tweede zijn uw verklaringen aangaande de erfenisproblemen met uw pleegbroer Farah niet doorleefd, onwaarschijnlijk en tegenstrijdig.

Uw vluchtrelaas blijft beperkt tot twee zaken: enerzijds haalt u aan dat u geen familie of clan meer heeft sinds de dood van uw pleegvader. Anderzijds verklaart u gedwongen gescheiden te zijn van uw vrouw. U haalde zelf spontaan geen problemen aan die veroorzaakt zouden zijn door uw pleegbroer Farah omtrent uw erfenis, terwijl u toen u in het begin van het gehoor op het CGVS geconfronteerd werd met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigde u dat u die problemen wel degelijk had aangehaald. Het is pas wanneer u op twee verschillende manieren de bijkomende vraag wordt gesteld of het pure feit dat uw vader is gestorven de enige reden is dat u uit Somalië bent vertrokken, u de erfenisproblemen met Farah begint uiteen te zetten (CGVS gehoorverslag p 23 en 3).

Met betrekking tot uw relatie met uw pleegmoeder, zegt u meermaals dat zij u niet (goed) verzorgde en dat u daardoor moest verhuizen naar het huis van de vriend van uw pleegvader (CGVS gehoorverslag p 13, 14 en 15). Toch beweert u dat ze u geholpen had door een deel van de erfenis aan u over te maken (CGVS gehoorverslag p 23). Het is zeer onwaarschijnlijk dat uw pleegmoeder u zou hebben geholpen, zeker omdat u zegt dat ze schrik had van Farah (CGVS gehoorverslag p 19). Wanneer u met deze onwaarschijnlijkheid geconfronteerd wordt, zegt u dan weer dat ze dat gedaan heeft omdat ze van haar man hield en als moslima haar belofte moest nakomen die ze aan haar man had gedaan, namelijk dat u een deel van de erfenis zou krijgen (CGVS gehoorverslag p 31 en 23). Bovendien zou uw deel van de erfenis 4000 dollar bedragen, terwijl uw pleegvader chauffeur was en twee vrouwen en drie kinderen exclusief uzelf moest onderhouden (CGVS gehoorverslag p 27). Dit bedrag zou zelfs lager zijn geweest dan het deel dat de andere drie kinderen zouden gekregen hebben (CGVS gehoorverslag p 23). De grootte van dit bedrag is derhalve excessief en onwaarschijnlijk.

Ten derde zijn uw verklaringen omtrent uw gedwongen scheiding niet geloofwaardig.

Zo zijn uw verklaringen over wat er juist gebeurd is tijdens uw gedwongen scheiding, initieel zeer beknopt en niet doorleefd (CGVS gehoorverslag p 23) en past u nadien telkens uw verklaringen aan. Wanneer u gevraagd wordt wat er juist is gebeurd nadat u akkoord bent gegaan om te scheiden, of er nog iets gezegd werd, wat er toen gebeurde, verwijst u meteen naar gebeurtenissen die volgens u pas een paar dagen nadien plaatsvonden, namelijk dat uw echtgenote u had gebeld om te zeggen dat ze niet akkoord ging met de scheiding (CGVS gehoorverslag p 29 en ook 23). Wanneer u dan nogmaals gevraagd wordt of haar neven nog iets hebben gezegd voordat ze vertrokken zijn, zegt u van niet. Het is pas wanneer u een derde keer wordt gevraagd of ze niets meer gezegd hebben, dat u verklaart dat ze u met de dood bedreigd hebben (CGVS gehoorverslag p 29).

Ook zijn uw verklaringen omtrent waar de scheiding plaatsvond tegenstrijdig: eerst zegt u dat dat niet in Isgooyaska was (CGVS gehoorverslag p 23), daarna zegt u dan weer dat dat in Isgooyaska was (CGVS gehoorverslag p 28), terwijl u nadien zegt dat het in Bal'ad was (CGVS gehoorverslag p 28). Op het einde van het gehoor zegt u dan weer dat het niet in Isgooyaska was maar tussen Isgooyaska en Bal'ad (CGVS gehoorverslag p 31).

Tevens over de ligging van het huis van de tweede vrouw van uw pleegvader, zijn uw verklaringen tegenstrijdig. Eerst zegt u van haar huis richting Isgooyaska vertrokken te zijn, terwijl u nadien verklaart dat haar huis in Isgooyaska lag (CGVS gehoorverslag p 31 en 34).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang

zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no.

17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat zij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 1 (A) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

2.1.1. De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Schending van

- de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- artikelen 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens;
- het artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;

1. In Rechte

Artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 verwijst naar artikel 1er, A, 2, van het Verdrag van Genève, die « vluchteling » als volgt definieert: « Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. »

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden « aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. »

Artikel 48/4 par. 2 bepaalt de ernstige schade als bestaande uit : a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.» Artikel 3 van het EVRM stelt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”; deze absolute wetsbepaling verplicht dat er een zorgvuldige onderzoek wordt gevoerd van de situatie van de vreemdeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991). Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk met littera b) (RvV nr 128 564, nr 128 540, nr 128 565 van 2 september 2014).

Deze wetsbepalingen, gepaard met artikel 62 van dezelfde wet, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de Commissaris generaal de beslissing passend te motiveren rekening houdend met het relaas van de asielzoeker, met de omstandigheden in zijn land van herkomst en met alle stukken die zich in het dossier bevinden.

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

2. Toepassing in casu

a. Over de jeugd van verzoeker

De bestreden beslissing oordeelt dat verzoekers verklaringen omtrent wie er voor hem zorgde en waar zij dat deden tegenstrijdig zijn en dat om die reden geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker een vondeling is.

Men moet echter vaststellen dat de bestreden beslissing tegenstrijdigheden vindt waar er geen zijn. Zo zei verzoeker op bl. 5 van het gehoorverslag:

[...]

Op bl. 13 van het gehoor verslag zei verzoeker:

[...]

Dit lijkt ingewikkeld omdat verzoeker toen heel jong was en hij verschillende keren van een plaats naar het andere werd overgebracht. Op bladzijde 14 wordt dit uitgeklaard:

[...]

Het is niet duidelijk wat het CGVS bedoelt met "Verder in het gehoor blijkt het huis van de vriend van uw pleegvader dan weer in Fanoley te zijn (CGVS gehoorverslag p.21)". Bij het lezen van bl. 21 van het gehoorverslag is er geen melding van de vriend van verzoekers vader en nog minder van zijn woonplaats.

Er is dus geen tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen, enkel een ingewikkelde situatie die niet onmiddellijk duidelijk werd.

b. Over het probleem met de erfenis

Het CGVS oordeelt dat verzoekers verklaringen omtrent de problemen met de erfenis niet geloofwaardig zijn omdat ze niet doorleefd zijn, onwaarschijnlijk en tegenstrijdig.

Het enige wat de bestreden beslissing werkelijk verwijt aan verzoeker is dat hij dit probleem niet bij het begin aanhaalde. Het is inderdaad zo dat verzoeker zijn problemen als volg beschreef:

[...]

Deze vrees werd echter niet onderzocht. Het CGVS heeft zich beperkt om kritiek te uiten op de manier waarop verzoeker het erfenisprobleem vertelde terwijl verzoeker voornamelijk het feit aanhaalde dat hij geen familie of clan heeft waardoor het leven in Mogadishu onmogelijk is, voornamelijk gezien de zonen van verzoekers pleegvader vijandig opstaan tegenover verzoeker.

De bestreden beslissing heeft dit essentieel element van verzoekers asielrelaas genegeerd, terwijl verzoekers vrees wel gestaaft is door algemene informatie over Mogadishu. Zo vat het COI Focus toegevoegd aan het administratief dossier (bl. 39) een uitspraak van United Kingdom Upper Tribunal samen en waarschuwt dat om veilig in Mogadishu te kunnen leven:

"dient betrokkene wel toegang te hebben tot een familiaal netwerk of het netwerk van een meerderheidsclan. Bij afwezigheid van dergelijke steun dienen volgens de rechtbank bijkomende afwegingen te worden gemaakt, zoals de situatie voor vertrek uit Mogadishu, de duur van de afwezigheid of de toegang tot werkgelegenheid of financiële middelen."

Hieruit blijkt duidelijk dat het behoren tot een clan essentieel is voor het leven in Mogadishu. In de Human Rights Watch World Report 2015: Somalia (stuk 14), leest men:

"Tens of thousands of displaced people remain in dire conditions in Mogadishu and are subjected to evictions, sexual violence, and clan-based discrimination at the hands of government forces, allied militia, and private individuals including camp managers."

Gezien het conflict in Somalië, is de bescherming of de steun door een familie of een clan essentieel voor een menswaardig leven in Mogadishu. Verzoeker loopt een ernstig risico op vervolging in geval

van terugkeer naar Mogadishu. Gezien dit aspect, dat het centraal element is in de asiëlanvraag van verzoeker, niet werd onderzocht, zou Uw Raad oordelen dat hij niet over voldoende informatie beschikt om verzoeker te erkennen als vluchteling, dan moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

c. Over de subsidiaire bescherming

Het CGVS heeft geen twijfel over de herkomst van verzoeker uit Mogadishu. Het oordeelt echter:

[...]

Er dient ten eerste benadrukt te worden dat een "wiskundige" redenering, gebaseerd op de verhouding tussen het aantal slachtoffers, de oppervlakte van het grondgebied, en het aantal personen die zich daar vinden, niet aanvaard mag worden om het risico te analyseren (RvS nr 167 754 van 10.08.2007; zie H.C.R. Safe at Last ? La wand practice in Selected EU Member States With Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, 2011, p. 44 ; L. LEBOEUF et S. SAROLEA, "La réception du droit européen de l'asile en droit belge : la directive qualification, Louvain-la-Neuve, U.C.L., 2014, pp. 113-114).

Daarenboven, als men de veiligheidssituatie in Mogadishu analyseert over de laatste 6 maanden, is het duidelijk dat er ernstige veiligheidsproblemen zijn. Het CGVS erkent daarenboven in de bestreden beslissing dat "er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is". Toch rapporteert de pers regelmatig aanslagen van Al Shabaab op Mogadishu. Volgens het EASO rapport van februari 2016 over Somalië, zijn er wekelijkse aanslagen in Mogadishu (EASO Country of Origin Information Report: Somalia – Security situation, February 2016, bl. 51):

"The security situation is more volatile in Mogadishu than in other cities. There are more frequent attacks which take place every week in larger or smaller size. In addition, the capital experiences more heavy and complex attacks than other areas. This concerns, for example, major suicide attacks but also car bombs and assassinations.

According to UNHCR in Somalia, interviewed by DIS in May 2015, 'a high number of security incidents continue to take place in Mogadishu, including targeted killings of journalists, judiciary, government officials and others. (...) civilians are injured and killed every week in targeted attacks by gunmen, or attacks involving IEDs and grenades'. Some other sources interviewed by DIS in May 2015 stated that 'AlShabaab currently seems to aim for spectacular attacks against high value targets, such as AMISOM, the government and the UN'"

Al Shabaab is teruggetrokken van de hoofdstad in 2012, maar ze blijven controle houden op grote plattelandsgebieden en plegen regelmatig aanslagen in de hoofdstad. Om dit te doen mengen ze zich in de lokale bevolking.

« Since its withdrawal in August 2011, al-Shabaab has been using a strategy which is melting into the communities in Mogadishu that are believed to be housing them and they have been carrying out deadly guerrilla attacks in the capital, mainly targeting government officials, state buildings, hotels and restaurants. » (Zie, Somalia: Security in Mogadishu worsening says former Mayor, site d'information, horseedmedia.net, 20 février 2016, stuk 3)

Over de laatste zes maanden is er geen maand geweest waar geen gewelddadige aanslagen werden gepleegd in de Somalische hoofdstad. In februari 2016, de vorige burgemeester van Mogadishu was bezorgd omwille van de degraderende veiligheidssituatie in Mogadishu:

« The security is worsening and no effective measures have been taken by the security agencies and government. » (Zie, Somalia: Security in Mogadishu worsening says former Mayor, site d'information, horseedmedia.net, 20 février 2016 » stuk 3)

In november 2015, de Daily Telegraph rapporteerde een autobomaanslag in de Shahafi Hotel, een van de meest bekende hotels van Mogadishu. De aanslag, geclaimd door de strijders van Al Shabaab heeft 12 doden veroorzaakt en 20 gewonden.

« At least 12 people were killed and around 20 injured in a suicide bomb and gun attack on a popular hotel in the Somalian capital Mogadishu for which the militant group al-Shabaab has claimed responsibility.

The attack on the Sahafi Hotel, one of Mogadishu's best-known hotels and a popular meeting place for politicians, government officials and business executives, started at 540am on Sunday and ended following a siege up to five hours later. «

(Zie , Al-Shabaab claims responsibility for Somalia hotel siege, Daily Telegraph, 1er novembre 2015, stuk 4)

Begin van het jaar, de bloedige aanval in een restaurant van Mogadishu werd meermaals gerapporteerd. De aanslag gepleegd op 21 januari 2016 heeft 20 doden veroorzaakt en een groot aantal gewonden. France 24 rapporteerde dat het doel was om zoveel mogelijk slachtoffers te bereiken.

« Une attaque contre un restaurant du front de mer de la capitale somalienne Mogadiscio a fait au moins 19 morts, jeudi. L'assaut a été revendiqué par les rebelles islamistes shebab, a annoncé la police vendredi. » (Zie France 24, Attaques sanglantes des Shebab contre un restaurant de Mogadiscio, 22 janvier 2016, stuk 5)

Op 2 februari 2016, de website Regard sur l'Afrique informeerde dat het presidentieel palais het doelpunt was van mortiergranaten, die de dood van een kind hebben veroorzaakt en 6 gewonden (zie, Somalie : le Palais présidentiel pris pour cible d'une attaques aux obus de mortier, 2 février 2016, stuk 6)

Enkele dagen later, op 26 februari 2016, de gewapende mannen van Al-Shabaab hebben 14 personen vermoord in een park van de hoofdstad alvorens de SYL Hotel te viseren, waar 9 doden vielen.

« Militants forced their way into a hotel and a nearby public garden in the Somali capital on Friday night, exchanging fire with hotel guards in attacks that left at least 14 dead and many others wounded.

A suicide bomber rammed his car into the SYL hotel's entrance in Mogadishu and blew it up, allowing gunmen to fight their way past hotel guards at the first security barrier, said Capt. Mohamed Hussein. Four gunmen and the suicide bomber were killed, he said, adding that the attackers did not get past the last security checkpoint.

He said at least nine dead bodies of civilians could also be seen outside the hotel after the attack there, which was claimed by the Islamic extremist group al-Shabab.

A second car bomb, which exploded within 30 minutes of the attack on the hotel, targeted a public garden near the SYL, he said » (The Daily Telegraph, stuk 7)

In april 2016, werden drie aanslagen gerapporteerd.

Op 11 april 2016, Al Shabaab heeft een autobomaanslag geclaimd tegen een openbaar gebouw.

« MOGADISCIO, 11 avril (Reuters) - La milice islamiste Al Chabaab a revendiqué lundi un attentat à la voiture piégée commis contre un bâtiment public de Mogadiscio dans lequel trois personnes ont été tuées et cinq autres blessées, selon un bilan communiqué par les autorités. » (stuk 8)

Op 18 april 2016, volgens AFP en L'Orient le Jour, 3 burgers werden vermoord door leden van Al-Shabaab die willekeurig hebben geschoten op voetgangers :

«Trois civils ont été tués lundi à Mogadiscio lors d'une attaque menée par les militants islamistes shebab, a-t-on appris de source policière et auprès d'un témoin.

Plusieurs combattants shebab circulant à bord d'une voiture ont dans un premier temps ouvert le feu sur des passants, "tuant deux" d'entre eux, dans le quartier central de Bondhere, a expliqué à l'AFP un responsable de la police de Mogadiscio, Ibrahim Mohamed. » (stuk 9)

Op 27 april 2016, een Somalische parlamentslid is bijna omgekomen in een aanval op zijn huis door gewapende mannen die worden verdacht lid te zijn van Al-Shabaab.

Le député somalien Aden Ibrahim Dhayow a échappé de peu à la mort mardi soir après que des hommes armés, que l'on suppose appartenir au groupe terroriste shebab, l'ont attaqué dans sa maison de Mogadiscio et ont blessé cinq de ses gardes du corps.

(stuk 10)

Op 9 mei 2016 werd nog een aanslag gepleegd in Mogadishu door Al-Shabaab, met burgerslachtoffers (stuk 15).

Hoewel Al-Shabaab niet langer het contrôle heeft over Mogadishu, is de hoofdstad nog altijd het toneel van aanvallen door Al-Shabaab die blijven een terreurklimaat installeren in Mogadishu, door regelmatig onverwacht en geweldadige aanslagen te plegen. In tegenstelling tot wat beweert de bestreden beslissing is de impact van het geweld op het leven in de stad heel groot, zoals bevestigd door het EASO Rapport over Somalië van februari 2016 (bl. 54):

“UNHCR in Somalia, interviewed by DIS in May 2015, noted on the impact of the violence on the population:

‘In Mogadishu the SFG continues to face significant challenges in providing basic security to its populations. Thus the reality on the ground, as reported by observers, remains that civilians are injured and killed every week in targeted attacks by gunmen, or attacks involving IEDs and grenades. The continued high number of security incidents, including targeted killings of journalists, judiciary, government officials and others, and fighting between government forces and affiliated militias still dominant in parts of the city illustrate these challenges. For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area

formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often, they are forced to settle in IDP settlements where living conditions are deplorable and human rights violations commonly reported – with no durable solutions in sight’.”

An International organisation working in South Central Somalia, interviewed by DIS in May 2015 remarked:

‘Mogadishu was officially cleared of Al Shabaab a long time ago but still attacks occur on a regular basis. Al Shabaab maintains a clandestine presence in Mogadishu and all towns in S/C Somalia. Al Shabaab is able to demand taxes in the areas it controls but also in all other areas, including towns with AMISOM/SNAF presence. Even in Mogadishu Al Shabaab taxes markets and traders. This is particularly the case for businesses that require goods and services from other parts of Somalia, so that a relationship with Al Shabaab is necessary for the business to be conducted’

Het is dus onbegrijpelijk waarop het CGVS zich baseert om de oordelen dat de situatie in Mogadishu dermate veranderd is dat zijn inwoners, sinds april 2016, niet langer in gevaar zijn zouden ze terugkeren.

Daarnaast, volgens de Canada Immigration and refugee Board, bedreigt Al-Shabaab specifiek de terugkeerders :

« D'après certaines sources, Al-Shabaab a menacé précisément des membres de la diaspora de retour au pays (HIPS juin 2014, 2; Norvège et Danemark mars 2014, 22). Le rapport rédigé conjointement en 2014 par Landinfo et le DIS cite le commandant d'Al-Shabaab, Ali Mohamed Hussein, qui se serait exprimé ainsi le 29 décembre 2013 : [traduction] « les rapatriés "seront tués et combattus de la même façon" que celle employée par Al-Shabaab contre le gouvernement de la Somalie » (ibid., 23). Selon le HIPS, ces [traduction] « menaces précises à l'encontre des rapatriés », proférées par Al-Shabaab, ont souvent pour objectif de « dissuader les rapatriés de s'installer de façon permanente » (HIPS juin 2013, 2). » (stuk 11)

Er moet ook de nadruk worden gelegd op alarmerende waarschuwingen over een hongersnood in Somalië. In februari 2016, de VN uitte zorgen over ernstige voedingsproblemen in het land (stuk 12).

Gezien de hierboven genoemde incidenten is het dan ook onbegrijpelijk dat het CGVS beslist heeft, in april 2016, in een beleidswijziging voor Mogadishu:

“Na een grondig onderzoek van de actuele situatie in Mogadishu blijkt dat de situatie er nog steeds problematisch is en dat er voor heel wat personen nog steeds een nood aan bescherming bestaat. Daarnaast blijkt ook dat de situatie er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit Mogadishu een reëel risico bestaat slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Omwille van bovenstaande redenen krijgen asielzoekers niet langer een status van subsidiaire bescherming enkel en alleen omwille van het feit dat ze afkomstig zijn uit Mogadishu ”.

Dit stemt echter niet overeen met recente informatie uit gezaghebbende rapporten, zoals de UK Home Office Country Information and Guidance South and Central Somalia: Fear of Al-Shabaab:

“In Mogadishu and other urban areas controlled by the government and its allies, the authorities may be willing to offer protection but they are unlikely to be able to offer effective protection given the structural weaknesses in the security forces, including a lack of resources, training and adequate equipment, weak command and control structures together with corruption and official impunity for serious abuses. The judiciary remains underfunded, understaffed, inadequately trained, ineffective, and subject to threats, political influence, and corruption.” (bl. 6)

“However, while Al-Shabaab was no longer in control of any of these towns’ administrative zones, it retained the capability to carry out asymmetric warfare through guerrilla style attacks using improvised explosive devices (IEDs) and vehicle borne IEDs, as well as targeted assassinations against prominent individuals.” (bl. 11)

“Al-Shabaab continues to carry out frequent complex attacks within Mogadishu, typically employing a combination of vehicle-borne improvised explosive devices followed by the deployment of suicide gunmen. During the current mandate, Al-Shabaab has displayed a preference for targeting hotels, especially those frequented by Federal Government of Somalia and foreign government officials. The most notable of those hotel attacks include: Jazeera Hotel (26 July 2015); 51 Makka al-Mukarama (27 March 2015); Central Hotel (20 February 2015); and SYL Hotel (22 January 2015).” (bl. 13)

Het willekeurig geweld in Mogadishu heeft ook als doel zoveel mogelijk burgerslachtoffers te maken:

"The BBC report continued:

'Like many other insurgent groups, al-Shabab often conducts double suicide attacks, waiting for the emergency services and onlookers to gather at the scene before sending in another vehicle to ensure maximum casualties.

'Then it sends in the foot soldiers, to occupy the building, usually until all of them are killed by the security forces, and sent, they believe, on their way to Jannah (paradise) as martyrs.' (bl. 15).

Het EASO rapport van 2016 over Somalië vermeldt:

"The security situation is more volatile in Mogadishu than in other cities. There are more frequent attacks which take place every week in larger or smaller size. In addition, the capital experiences more heavy and complex attacks than other areas. This concerns, for example, major suicide attacks but also car bombs and assassinations" (EASO Country of Origin Information Report: Somalia – Security situation – February 2016, bl. 51)

Op basis van deze informatie is het niet mogelijk te begrijpen op welke basis het CGVS besluit dat "er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet".

In de ARC and DCR Comments on the EASO Country of Origin Information Reports: Afghanistan Security Situation Update (January 2016) and Somalia Security Situation (February 2016) (stuk 13) wordt daarenboven kritiek geuit over het EASO rapport over Somalië:

"Whilst recognising that the stated aim of the EASO Somalia report was to provide an update particularly in relation to the security situation, it is considered that the above section should have addressed human rights abuses committed in the context of security operations by each actor involved in the conflict. No mention is explicitly made of this topic in the Terms of Reference."

Mensenrechtenschendingen in Mogadishu ten gevolge van het conflict werden dus niet gerapporteerd, en ook niet in het COI Focus toegevoegd aan het administratief dossier, terwijl dit een belangrijk aspect is om de nood aan subsidiaire bescherming te beoordelen.

Wat nog meer ontrustend is in het EASO rapport is dat er duidelijk wordt gesteld dat, als het geweld vanuit Al-Shabaab in de hoofdstad gedaald is, is het niet omdat de groepering niet meer in staat is om een hoog niveau van geweld vol te houden, maar een strategische keuze:

"According to a security analysis expert, interviewed by BFA Staatendokumentation (November 2015), Al Shabaab seems to avoid collateral damage in order to improve its own reputation" (p. 51)

Gezien de situatie in Mogadishu instabiel is, is het dus waarschijnlijk dat de veiligheidssituatie in de komende maanden grondig zal veranderen, mogelijks met een nieuwe opstand van Al-Shabaab.

De bestreden beslissing besteedt geen aandacht aan een mogelijke evolutie van het conflict in Mogadishu. Dit is echter van cruciaal belang bij het al dan niet verlenen van de subsidiaire bescherming.

Er moet ook gelet worden op het feit dat verzoekers pleeggezin tot de Abgal clan behoort. Dit clan is in de meerderheid in Mogadishu en steunt de regering, tegen Al-Shabaab (EASO Somalië februari 2016, bl 53). De leden van de Abgal clan lopen bijgevolg meer risico om slachtoffers te zijn van aanslagen van Al-Shabaab, gezien hun acties gericht zijn tegen de vertegenwoordigers van de regering. Er is bijgevolg een zekere mate van individualisering van verzoekers vrees om het slachtoffer te zijn van geweld in Mogadishu.

Dit aspect werd geenszins onderzocht door de bestreden beslissing.

Men kan dus onmogelijk besluiten dat de situatie ingrijpend veranderd is in Mogadishu in de laatste maanden, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert wanneer hij beslist om niet langer de subsidiaire bescherming te verlenen aan asielzoekers afkomstig van de Somalische hoofdstad. Verzoeker moet dus, in ondergeschikte orde, de subsidiaire bescherming krijgen."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat zij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt zij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning vraagt, moet zij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en zij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

In haar verzoekschrift meent de verzoekende partij, met betrekking tot haar verklaringen omtrent wie er doorheen haar leven voor haar gezorgd heeft en waar zij dat deden, dat de verwerende partij tegenstrijdigheden zoekt waar er geen zijn.

In dit verband kan de Raad, gelet op de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het gehoor van 9 maart 2016, slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagde coherente en eenduidige verklaringen af te leggen over de personen die voor haar zouden gezorgd hebben en waar zij dit deden, wat haar geloofwaardigheid in het algemeen in het gedrang brengt. Dit is *in casu* des te meer het geval want de vastgestelde tegenstrijdige en onduidelijke verklaringen hebben betrekking op haar levensomstandigheden als wees die opgroeide in een pleegfamilie, wat uiteindelijk zou hebben geleid tot de problemen die aan de reden van haar vertrek liggen. Zo verklaarde de verzoekende partij aanvankelijk dat haar stiefvader twee huizen had, zowel in Jabuti als in Fanoley, dat zij in beide huizen woonde maar dat het laatste huis Fanoley was (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Toen de verzoekende partij later in het gehoor werd gevraagd om te vertellen over haar familie- en leefsituatie met haar

pleegfamilie, gaf de verzoekende partij aan dat zij op tienjarige leeftijd werd “verplaatst” naar het andere huis van haar pleegvader omwille van problemen, dat dit gebeurde toen zij tien jaar oud was en dat het eerste huis Jabuti was en het tweede huis Fanoley. Vervolgens stelde zij echter ineens dat zij van Fanoley naar Jabuti werd verhuisd, wat zij dan nog eens uitdrukkelijk bevestigde (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Hierna wijzigde zij dit opnieuw en stelde zij dat zij van Jabuti naar Fanoley werd gebracht (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Na confrontatie met deze tegenstrijdige verklaringen spreekt zij plotseling van een leeg huis in Fanoley, daarna Jabuti tot zijn tiende, en dan Fanoley.

Op de vraag om in het kort aan te geven waar zij met wie nu juist woonde, gaf zij aan dat zij op haar vijfde van Bal'ad naar Fanoley werd gebracht, waarna zij kort daarna naar Jabuti werd gebracht waar zij tot haar tiende woonde, waarna zij opnieuw naar Fanoley werd gebracht (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Daarnaast verklaarde de verzoekende partij eerst dat in het huis in Jabuti een vriend van haar pleegvader woonde (zie gehoorverslag CGVS p. 13), terwijl zij later aangaf dat in het huis in Fanoley de vrouw van die vriend van haar pleegvader woonde en in het huis in Jabuti dan weer de vrouw en kinderen van haar pleegvader (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Bovendien verklaarde zij eerst dat zij, toen zij bij de vriend van haar pleegvader woonde, er niemand voor haar zorgde (zie gehoorverslag CGVS p. 13), terwijl zij later stelde dat de vrouw van de vriend van zijn pleegvader in hetzelfde huis woonde en haar veel beter behandelde (zie gehoorverslag CGVS p. 14 en 16). De verzoekende partij meent dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden omdat zij toen heel jong was en zij verschillende keren van de ene plaats naar de andere werd gebracht, waarbij zij verwijst naar haar verklaringen voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Dit is echter geen afdoende verschoningsgrond, daar het aan de asielzoeker is om van in het begin zo duidelijk, eenduidig en gedetailleerd mogelijke verklaringen af te leggen. Gelet op het geheel van de hierboven aangehaalde verklaringen blijkt echter duidelijk dat de verzoekende partij er niet in slaagt eenduidige en coherente verklaringen af te leggen over haar opeenvolgende verblijfplaatsen, en de personen met wie zij er verbleef, niettegenstaande haar verschillende keren de kans werd geboden om haar familiale-en leefsituatie te verduidelijken. Bovendien gaf de verzoekende partij enerzijds aan dat haar pleegfamilie, namelijk haar pleegvader, diens echtgenote en hun drie kinderen, in het huis te Jabuti woonde en dat de echtgenote van de vriend van haar pleegvader te Fanoley woonde (zie gehoorverslag CGVS p. 5-6, 14), terwijl zij op een ander moment tijdens het gehoor voor het CGVS stelde dat de vriend van haar pleegvader te Jabuti woonde (zie gehoorverslag CGVS p. 13). In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert in het verzoekschrift blijkt uit pagina 21 van het gehoorverslag wel degelijk dat de verzoekende partij het over “hun” huis in Fanoley had, waar de eerste echtgenote van de verzoekende partij werkte voor de echtgenote van de vriend van haar pleegvader (zie gehoorverslag CGVS p. 21). In de bestreden beslissing kon er dan ook terecht gesteld worden dat verder in het gehoor het huis van de vriend van de pleegvader van de verzoekende partij in Fanoley blijkt te zijn.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij haar vrees om clanloos te leven in Somalië niet onderzocht heeft. De verzoekende partij meent dat dit kennelijk onredelijk is omdat volgens de verzoekende partij het enige wat men haar in dit verband verwijt is dat zij geen melding gemaakt heeft omtrent de erfenisproblemen in het begin van haar asielrelaas. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voorbij gaat aan een andere motief in de bestreden beslissing, met name: *“Met betrekking tot uw relatie met uw pleegmoeder, zegt u meermaals dat zij u niet (goed) verzorgde en dat u daardoor moest verhuizen naar het huis van de vriend van uw pleegvader (CGVS gehoorverslag p 13, 14 en 15). Toch beweert u dat ze u geholpen had door een deel van de erfenis aan u over te maken (CGVS gehoorverslag p 23). Het is zeer onwaarschijnlijk dat uw pleegmoeder u zou hebben geholpen, zeker omdat u zegt dat ze schrik had van Farah (CGVS gehoorverslag p 19). Wanneer u met deze onwaarschijnlijkheid geconfronteerd wordt, zegt u dan weer dat ze dat gedaan heeft omdat ze van haar man hield en als moslima haar belofte moest nakomen die ze aan haar man had gedaan, namelijk dat u een deel van de erfenis zou krijgen (CGVS gehoorverslag p 31 en 23). Bovendien zou uw deel van de erfenis 4000 dollar bedragen, terwijl uw pleegvader chauffeur was en twee vrouwen en drie kinderen exclusief uzelf moest onderhouden (CGVS gehoorverslag p 27). Dit bedrag zou zelfs lager zijn geweest dan het deel dat de andere drie kinderen zouden gekregen hebben (CGVS gehoorverslag p 23). De grootte van dit bedrag is derhalve excessief en onwaarschijnlijk.”* Voormeld motief van de bestreden beslissing laat de verzoekende partij ongemoeid. In dit verband kan de Raad de verwerende partij enkel bijtreden. Het is immers ongeloofwaardig dat de zogenaamde pleegmoeder van de verzoekende partij, waarvan zij eerder verklaard heeft dat zij de verzoekende partij niet (goed) verzorgde, de verzoekende partij uit eigen beweging geholpen zou helpen om een deel van de erfenis te krijgen. Ook is het niet geloofwaardig dat de pleegvader van de verzoekende partij aan haar 4000 dollar naliet, gelet op zijn profiel en zijn familiale omstandigheden in Somalië. Dit bedrag is inderdaad excessief en onwaarschijnlijk.

Waar de verzoekende partij beweert dat de verwerende partij haar vrees omwille van het gegeven dat zij geen familie of clan heeft waardoor het leven in Mogadishu onmogelijk is, voornamelijk omdat de zonen van haar pleegvader vijandig tegenover haar staan, niet te hebben onderzocht, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met deze stelling voorbijgaat aan de concrete motivering in de bestreden beslissing dat er geen geloof wordt gehecht aan de door haar aangehaalde problemen, en in het bijzonder dan de vaststelling dat de verzoekende partij er niet in slaagde geloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn familiale- en leefsituatie. Ook de door de verzoekende partij aangehaalde problemen die voortvloeiden uit het feit dat zij als vondeling op verschillende plaatsen door verschillende mensen zou zijn opgegroeid, werden ongeloofwaardig bevonden. Gelet op deze vaststellingen kon de verwerende partij terecht concluderen dat de verzoekende partij er niet in slaagde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De verzoekende partij haalt thans geen andere concrete problemen aan maar beperkt zich tot het verwijzen naar algemene informatie en het volharden in haar vrees. In dit verband wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een loutere verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten en de "algemene situatie" in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar de verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Aangaande de verwijzing naar het arrest van het *UK Upper Tribunal* van september 2014 (aangehaald in de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu"), wijst de Raad erop dat het vonnis louter stelt dat na een periode van afwezigheid er bij het ontbreken van toegang tot een familiaal of het netwerk van een meerderheidsclan bijkomende afwegingen dienen te worden gemaakt, zoals onder meer de situatie voor vertrek uit Mogadishu, de duur van de afwezigheid, de toegang tot werkgelegenheid of financiële middelen. Ook hiermee gaat de verzoekende partij voorbij aan hetgeen voorafgaat met name dat er geen geloof wordt gehecht aan haar profiel van weesjongen die clanloos is en erfenisproblemen heeft in Somalië. Het citaat uit het 'HRW World Report 2015' heeft betrekking op de situatie van "IDP's" in Mogadishu.

Tot slot merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen betoog ontwikkeld omtrent "Ten derde zijn uw verklaringen omtrent uw gedwongen scheiding niet geloofwaardig."

Zo zijn uw verklaringen over wat er juist gebeurd is tijdens uw gedwongen scheiding, initieel zeer beknopt en niet doorleefd (CGVS gehoorverslag p 23) en past u nadien telkens uw verklaringen aan. Wanneer u gevraagd wordt wat er juist is gebeurd nadat u akkoord bent gegaan om te scheiden, of er nog iets gezegd werd, wat er toen gebeurde, verwijst u meteen naar gebeurtenissen die volgens u pas een paar dagen nadien plaatsvonden, namelijk dat uw echtgenote u had gebeld om te zeggen dat ze niet akkoord ging met de scheiding (CGVS gehoorverslag p 29 en ook 23). Wanneer u dan nogmaals gevraagd wordt of haar neven nog iets hebben gezegd voordat ze vertrokken zijn, zegt u van niet. Het is pas wanneer u een derde keer wordt gevraagd of ze niets meer gezegd hebben, dat u verklaart dat ze u met de dood bedreigd hebben (CGVS gehoorverslag p 29).

Ook zijn uw verklaringen omtrent waar de scheiding plaatsvond tegenstrijdig: eerst zegt u dat dat niet in Isgooyaska was (CGVS gehoorverslag p 23), daarna zegt u dan weer dat dat in Isgooyaska was (CGVS gehoorverslag p 28), terwijl u nadien zegt dat het in Bal'ad was (CGVS gehoorverslag p 28). Op het einde van het gehoor zegt u dan weer dat het niet in Isgooyaska was maar tussen Isgooyaska en Bal'ad (CGVS gehoorverslag p 31).

Tevens over de ligging van het huis van de tweede vrouw van uw pleegvader, zijn uw verklaringen tegenstrijdig. Eerst zegt u van haar huis richting Isgooyaska vertrokken te zijn, terwijl u nadien verklaart dat haar huis in Isgooyaska lag (CGVS gehoorverslag p 31 en 34)." Dit motief van de bestreden beslissing laat de verzoekende partij ongemoeid.

De verzoekende partij brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van het asielaanvraag en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

Gelet op de vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing en in acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Somalië, waardoor zij evenmin aantoonbaar land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet.

Op basis van “*UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*” van januari 2014, “*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia*” van juni 2014 en “*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 19 februari 2016 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal- Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van het UNHCR en uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien de verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Er wordt erkend dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch er wordt benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico, voorzien in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Waar de verzoekende partij opwerpt dat een wiskundige redenering niet aanvaard mag worden om het risico te analyseren en dat uit een analyse van de veiligheidssituatie over de laatste zes maanden blijkt dat er duidelijk ernstige veiligheidsproblemen zijn, blijkt dat in de motivering van de bestreden beslissing aangegeven wordt dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch wordt er benadrukt dat er wel degelijk diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico, voorzien in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. De verzoekende partij gaat met deze stellingen trouwens volledig voorbij aan de rest van de concrete motivering in de bestreden beslissing, waarin juist zeer concreet wordt ingegaan op de aard van het

gebruikte geweld, de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers,

Uit een grondige analyse van “*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 19 februari 2016 blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van Al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvoien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door Al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, *K.A.B. v. Sweden*, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, *R.H. v. Sweden*, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de *Immigration and Asylum Chamber* van het *Upper Tribunal* van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), *United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)* van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het *Upper Tribunal* stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat zij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, van restaurants en internetcafés en van jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de zinsnede in de bestreden beslissing “*er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Mogadishu, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is*”, wijst de Raad erop dat verschillende bronnen

inderdaad aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is, maar dat dit slechts een onderdeel van de desbetreffende motivering van de bestreden beslissing betreft zoals blijkt uit hetgeen vooraf gaat. Zo wordt er, zoals hierboven aangehaald, verder in de motivering verwezen naar rechtspraak van het EHRM en de *Immigration and Asylum Chamber* van het Verenigd Koninkrijk over de veiligheidssituatie in Mogadishu.

Wat het 'EASO' rapport van februari 2016 over Somalië betreft, wijst de Raad erop dat de passage in het rapport over Mogadishu, waarvan de verslagperiode trouwens de periode tussen augustus 2014 en december 2015 betreft, slechts een paar pagina's omvat (p. 50 t.e.m. 54) en minder uitgebreid en gedetailleerd is dat de 'COI Focus' "*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 19 februari 2016. Zoals hierboven aangegeven betwist het CGVS trouwens niet dat er in Mogadishu aanslagen (op 'high value targets' zoals AMISOM, de overheid en de VN), veiligheidsincidenten en doelgerichte moordaanslagen plaatsvinden. Ook de aangehaalde passages in het artikel "*Somalia: Security in Mogadishu worsening says former Mayor*" van 20 februari 2016 spreekt over aanslagen door al-Shabaab, waarbij er overheidsmedewerkers en –gebouwen, hotels en restaurants worden gevisieerd. De aanslag op het 'Shahafi Hotel' in november 2015, de aanslag op een restaurant in Mogadishu op 21 januari 2016, en de aanslag op het presidentieel paleis begin februari 2016 worden allen vermeld in de door het CGVS gehanteerde informatie (zie COI Focus "*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 19 februari 2016, p. 23, 23-24, 26). Het merendeel van de overige in het verzoekschrift aangehaalde incidenten, namelijk dit op 26 februari 2016 (aanslag op hotel, gefrequentieerd door overheidsmedewerkers en zakenlui), op 11 april 2016 (aanslag op openbaar gebouw), de aanslag op 27 april 2016 (moordaanslag op parlementslid) en de aanslag op 9 mei (aanslag op het hoofdkwartier van de transportpolitie, waarbij drie agenten en twee burgers omkwamen) ligt in het patroon van geweld dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. De verwerende partij benadrukt dat de loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids-)incidenten voordoen in een regio waarover op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop de 'COI Focus' gestoeld is, wordt geoordeeld dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2 c), van de Vreemdelingenwet, op zich niet aantoonbaar dat de feitelijke vaststellingen in deze 'COI Focus' niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van het geweld op het leven van burgers, etc.

Het rapport van de 'Danish Immigration Service (DIS)' dat wordt aangehaald in het 'EASO' rapport en waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, is dan weer één van de vele bronnen van de 'COI Focus' over de veiligheidssituatie in Mogadishu ("*South Central Somalia. Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van 24/09/2015).

De verzoekende partij verwijst verder naar een document van de '*Canada Immigration and Refugee Board*', waarin wordt aangehaald dat enkele bronnen stellen dat Al-Shabaab specifiek de terugkeerders bedreigt. Dergelijke algemene beweringen overtuigen niet dat de verzoekende partij, die zelf nooit problemen met Al-Shabaab heeft aangehaald, bij terugkeer in Mogadishu door Al-Shabaab zal worden bedreigd en vervolgd. De Raad wijst er volledigheidshalve op dat de in de bestreden beslissing reeds aangehaalde vaststelling dat de *Immigration and Asylum Chamber* van het *Upper Tribunal* van het Verenigd Koninkrijk in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), *United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)* van 10 september 2014) oordeelde dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is (d.w.z. die niet geassocieerd wordt met de veiligheidsdiensten; met een of ander aspect van de overheid of officiële administratie of met een NGO of internationale organisatie) bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade, zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn, loopt. En er wordt verder gesteld in deze 'Country Guidance': "*In particular, he will not be at real risk simply on account of having lived in a European location for a period of time of being viewed with suspicion either by the authorities as a possible supporter of Al Shabaab or by Al Shabaab as an apostate or someone whose Islamic integrity has been*

compromised by living in a Western country." (zie ook 'COI Focus' "*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" d.d. 19 februari 2016, p. 39).

Ook met een verwijzing naar het feit dat het vermeende pleeggezin van de verzoekende partij tot de Abgal clan zou behoren, die een dominerende clan vormt in Mogadishu en die volgens de verzoekende partij de regering steunen tegen Al-Shabaab waardoor ze bijgevolg meer risico lopen om slachtoffer te worden van aanslagen door Al-Shabaab, toont de verzoekende partij niet aan dat zij bij terugkeer in Mogadishu door Al-Shabaab zal worden bedreigd en vervolgd of dat zij meer risico loopt om slachtoffer te worden van een aanslag door Al-Shabaab nu er geen geloof wordt gehecht aan haar profiel.

Uit de aangehaalde citaten uit het 'UK Home Office Country Information and Guidance South and Central Somalia: Fear of Al-Shabaab', dat trouwens over gericht risico voor Al-Shabaab gaat en niet over een veralgemeend risico op willekeurig geweld in de zin van artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn of artikel 3 van het EVRM, blijkt, net zoals uit de door het CGVS gehanteerde informatie, dat Al-Shabaab nog steeds in staat is complexe aanslagen en gerichte moordaanslagen te plegen in Mogadishu.

Waar de verzoekende partij kritiek op het 'EASO' rapport over de veiligheidssituatie in Somalië aanhaalt, wijst de Raad erop dat de door de verwerende partij gehanteerde informatie de 'COI Focus': "*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 19 februari 2016 betreft. Deze door de verwerende partij gehanteerde informatie geeft een beschrijving weer van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, waarbij er aandacht wordt besteed aan de huidige toestand van het conflict, de strijdende partijen, de typologie van het geweld, de doelwitten en de geografische verdeling van het geweld, de verplaatsing van de bevolking en de impact van het geweld op het dagelijkse leven, allen factoren die van belang zijn voor een analyse van de veiligheidssituatie in het kader van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet.

Uit de stelling in de bestreden beslissing: "*De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.*", blijkt trouwens dat de verwerende partij bij de beoordeling van de asielaanvragen van asielzoekers, afkomstig uit Mogadishu, wel degelijk rekening houdt met de mensenrechtensituatie in Mogadishu.

De verwijzing in het verzoekschrift naar alarmerende waarschuwingen over een hongersnood in Somalië is evenmin dienstig. Hongersnood kan immers niet gezien worden als een situatie, zoals bedoeld in voormeld artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ook het verwijt dat de bestreden beslissing geen aandacht besteedt aan een mogelijke evolutie van het conflict in Mogadishu is niet dienstig. Iedere asielaanvraag moet afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Dit betreft echter steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag.

Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu aldus nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor de verzoekende partij. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de *supra* vermelde wet van 29 juli 1991, en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde artikels worden geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/69, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS